

SPOMINI NA AFRIKO

Moja mama je medicinska sestra. Večkrat mi pripoveduje zgodbe o njenem delu v Afriki. Kot 22-letna absolventka je odšla delat v misijonsko bolnišnico Nangoma v Afriki, v državi Zambiji. Misijonska bolnišnica je imela le 30 bolniških postelj in veliko ljudi iz okoliških vasi je potrebovalo zdravstveno oskrbo. Bolnišnico je dnevno obiskalo več kot sto ljudi, ki so potrebovali pomoč. Včasih so več dni hodili do bolnišnice. Nekaj prilog, ki mi jih je mama pripovedovala, bom napisal v tem spisu.

V bolnišnici je bilo zelo malo zdravstvenega osebja, le nekaj medicinskih sester in en zdravnik. Prihod moje mame in njenih prijateljev je vse zelo razveselil. Moja mama je skrbela tudi za otroke, ki so bili podhranjeni. Imeli so različne bolezni, kot so pljučnica, malarija in različna druga obolenja.

Enkrat na dan so ljudem, ki so bili v bolnišnici, zunaj na dvorišču delili belo polento in zelenjavo. Ker je bilo podhranjenih otrok zelo veliko, hrane, ki so jo delili, ni bilo dovolj za vse. Tako so otrokom kuhali hrano kar sami. Enkrat na 10 ali 14 dni so se z misijonskim vozilom odpeljali po hrano v 112 kilometrov oddaljeno glavno mesto Lusaka. Zaradi slabih razmer na cesti je pot včasih trajala tudi več kot tri ure. Včasih so zraven peljali tudi kakšnega bolnika, ki je potreboval operacijo v glavnem mestu. Mama se, kot bi bilo včeraj, spomni dveletnega otroka, ki si je vtaknil fižol tako globoko v nos, da ga niso mogli z nobenim pripomočkom izvleči. Tako so ga z misijonskim vozilom odpeljali v Lusako na operacijo.

V bolnišnici so imeli zelo malo pripomočkov. Plastične brizgalke so si morali kar prekuhavati. Pravi problem pa so bile tamkajšnje medicinske sestre, ki so imele tako malo znanja, da so si v sterilizatorju, ki naj bi se uporabljal za prekuhavanje medicinskih pripomočkov, pekle jajca.

Otroci pa še zdaleč niso bili edini mamini bolniki. Nekega dne je v bolnišnico prišla visoko noseča ženska, ki je potovala peš, sama, kar 3 dni. Kmalu po tem, ko je prišla, je tudi rodila. Mama ji je takrat pomagala pri porodu. Ženska je rodila zdravo deklico. Ker je bila tako hvaležna moji mami, je deklici dala ime Barbara (ime moje mame).

V bolnišnico so ponavadi prihajale cele družine. Ko so otroci ali njihovi starši bili bolni v bolniški sobi, sploh ni bilo dovolj prostora, kaj šele na postelji. Ponavadi so otroci spali na bolniški postelji, njihove mame pa kar na tleh, zraven postelje ali celo pod njo.

Očetje so pogosto spali kar zunaj. Ker so bili navajeni hoditi na stranišče v naravo, so bila tamkajšnja stranišča pogosto zamašena, saj jih niso znali uporabljati.

Nekateri ljudje niso zmogli sami do bolnišnice, zato je bilo tudi veliko dela na terenu. Vasi so sestavljale hiške in kolibe, izdelane iz blata. Večje vasi so sicer ponavadi imele poglavarja, ki je pogosto bil tudi njihov zdravnik. A ta ni mogel ozdraviti hujših bolezni, kot je na primer malarija. Nekatero vasi je sestavljala le ena družina. Primer te vrste družine je moja mama videla, ko je delala na terenu in je v neki vasi preverjala zdravje otrok. Tam je bil zdravnik in poglavar, ki je imel 13 žen. Družino oziroma kar celotno vas je sestavljalo kar več kot 60 njegovih otrok. Nekateri so bili že odrasli, nekateri pa še čisto majhni.

Mama je v Nangomi delala pet mesecev. Kljub slabim razmeram je bilo zanjo in za njene prijatelje dobro poskrbljeno. Bivali so v običajni hiši zraven bolnišnice. Hrano so dobivali iz misijonske kuhinje. Mama mi je povedala, da so kljub slabim razmeram ljudje tam zelo preprosti in srečni. Za mojo mamo sta bila to potovanje in delo velika življenjska preizkušnja, iz katere se je veliko naučila. Zato vem, da moramo biti vedno zadovoljni s tem, kar imamo, in se veseliti vsakdanjih trenutkov.

Matevž Hojnik, 7. A